

Wehner Tibor**HUGLASS****RÉSZLET A KIÁLLÍTÁS MEGNYITÓJÁBÓL**

Megalakulásakor a Magyar Üvegművészeti Társaság deklarált célja többek között „*az egyéni műhelyek lehetőségein túlnövő, technikai korlátoktól független, a lehető legnagyobb alkotói szabadságot biztosító, inspiratív közösségi munka feltételeinek megteremtése*” volt. Az 1996-ban Bárdudvarnokon megalakult társaság másfél évtizedes története e nemes célok megvalósítása, és a célok megvalósítása útjában álló akadályok leküzdése jegyében zajlott és zajlik: az e művészeti szerveződés tevékenységét, működését fémjelző történések, és ugyanígy, a történeti hiátusok révén is a modern magyar üvegművészet fontos fejezetei íródnak. Az ezredfordulót megelőző és követő néhány esztendő mozgalmas eseménytörténetének intenzitása az új évezred első évtizedének végére mintha kissé visszaesett volna: a korábbi nagyszabású, átfogó csoportos kiállítások és egyéni tárlatok nagy ívű sorozata megtört, az éves rendszerességgel megrendezett szimpozionok, művésztelepek folyamata meg-megszakadt, és mintha a nemzetközi művészeti szcénában aratott sikerekről is kevesebb hírt kaptunk volna a közelmúlt éveiben. Ezek a tendenciák szoros összefüggésben vannak a magyar művészet helyzetét is determináló történelmi-társadalmi meghatározókkal – azzal, hogy a művészet a nemlétező művészeti piacnak kiszolgáltatott, periférikus jelentőségű, illetve annak minősített szférává vált –, és összefüggnek a mesterség, a művéség gyakorlásához elengedhetlenül fontos technikai háttér, apparátus megteremtésének nehézségeivel, illetve a korábban meglévő bázis megfogycsökkenésével: az ipari műhelyek, az üvegyárak bezárásával, illetve ellehetetlenülésével. A mélyreható változások alig két évtized alatt zajlottak le: egy hajdan iparművészetinek nevezett ágazat hajdani fénykorára tekinthetünk vissza a múlt század kilencvenes éveinek történetét felidézve: a hatalmas művészcsapatokat mozgósító, 1991 óta megrendezett bárdudvarnoki nemzetközi szimpozionokra emlékeztethetünk, vagy arra, hogy 1999-ben a tokodi üvegyárban a *Globalizáció*

című művésztelepen számos magyar és külföldi művész dolgozott együtt. Ezeknek a művészeti akciónak tevékeny, aktív szereplője volt az a 'Sigmond Géza üvegművész is, aki alkotóként és művészpédagógusként is rendkívül sokat tett a modern magyar üvegművészetért, és akinek emléke előtt ez a kiállítás tisztelgett. A 2008-ban elhunyt alkotó is szomorúan regisztrálhatta még, hogy már régen nincs tokodi üvegyár, ahogy nincs salgótarjáni és parádi sem, hogy bezárt a budapesti Üvegpiramis Galéria, és csak ritkán érkeznek külföldi üvegművészek a megrikult és visszafogott működésre kényszerített magyarországi műhelyekbe, és a magyar kulturális politika sem reprezentál külföldön oly lelkesen a magyar üvegművészek munkáival, mint korábban. De talán most újra megmozdul valami: 2004–2005 óta nem volt olyan volumenű és jelentőségű üvegművészeti kiállítás Magyarországon, mint amilyen a 2012 januárjában a budapesti B 55 Galériában megrendezett tárlat volt. (...)

A Magyar Üvegművészeti Társaság eme kiállítása azt tanúsította, hogy a modern magyar üvegművészet – az oly biztosan elhelyezett, a múlt század utolsó harmadában megteremtett, rendkívül erős alapokra építkezve – tovább gyarapítja értékeit, és valamifajta aktív, a látványos szenzációkat, a zajos sikereket mellőző, csendes, elmélyülő, érlelődő korszakát éli napjainkban. Ezért is lenne fontos egy vissza-visszatérőn megrendezett művészeti fórum, talán egy triennále megszervezése, amely kellő inspirációt adhatna az alkotóknak, és fontos támpontokat és szempontokat adhatna a művészeti interpretáció, a kritikai értékelés, a dokumentáció, a művészet-történet számára is. Ebben a reményben, e majdani sorozat létrehozásának, létrejöttének egyik lehetséges, impulzív előzményeként minősíthetjük ezt a fontos és szép alkotásokat felvonultató kiállítást.

(Budapest, B55 Galéria, 2012. január)